

คำพิพากษาฎีกาที่

1410/2559

นางณภัทร

โจทก์

บริษัททองคำการ

จำเลย

เรื่อง 1. คดีแรงงานศาลมีวิธีคิดค่าเสียหายจากการเลิกจ้างไม่เป็นธรรมอย่างไร

1. โจทก์ฟ้องว่า โจทก์เป็นลูกจ้างจำเลย วันที่ 7 ธันวาคม 2543 ตำแหน่งผู้จัดการฝ่ายการเงินและบริหาร ได้ค่าจ้าง 92,000.00 บาท วันที่ 10 ตุลาคม 2545 จำเลยทำหนังสือเตือนการทำงานของโจทก์ วันที่ 22 พฤศจิกายน 2545 จำเลยแจ้งปรับเปลี่ยนขอบเขตของงานฝ่ายการเงินและบริหาร โดยให้โจทก์ดูแล เฉพาะงานที่เกี่ยวกับงานบัญชี จำเลยทำหนังสือเตือนการทำงานของโจทก์ เป็นการเปลี่ยนแปลงสภาพจ้างโดย ไม่ได้รับความยินยอมจากโจทก์ ต่อมาวันที่ 21 มีนาคม 2546 จำเลยทำหนังสือเลิกจ้าง โจทก์ โดยให้เหตุผลว่า (1) โจทก์ทำงานไม่มีระบบการจัดการ และ (2) ควบคุมไม่ดี (3) ขาดทักษะการจัดการ (4) ไม่มีประสิทธิภาพ (5) ไม่มีความสามารถทำงาน เป็นทีม (6) เข้าไปยุ่งเกี่ยวกับฝ่ายอื่น และ (7) มีบุคลิกที่ดื้อรั้น จำเลยจ่ายสินจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้าและค่าชดเชยให้แก่โจทก์ การที่จำเลยเลิกจ้างโจทก์เป็นการเลิกจ้างที่ไม่เป็นธรรม ขอให้บังคับจำเลยรับโจทก์กลับเข้าทำงานต่อไป หรือมีเงินชดเชยค่าเสียหาย โดยคิดจากค่าจ้างนับแต่วันที่ถูกเลิกจ้าง เป็นเวลา 8 เดือน และเงินโบนัสประจำปี 2545 ค่าเสียหายต่อชื่อเสียงและค่าขาดประโยชน์จากการทำงานที่จะได้หากโจทก์ยังคงได้ทำงานกับจำเลย เงินกองทุนสำรองเลี้ยงชีพในส่วนของจำเลยพร้อมดอกเบี้ยของต้นเงินฟ้องจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์

2. จำเลยให้การว่า โจทก์ไม่มีอำนาจฟ้องเพราะไม่ได้ยื่นคำร้องกล่าวหาต่อคณะกรรมการแรงงานสัมพันธ์ เพื่อให้วินิจฉัยชี้ขาดภายในระยะเวลาที่กฎหมายกำหนด การปฏิบัติงานของโจทก์ ทศนคติการทำงานที่ไม่สมควร โจทก์ปกครองโดยไม่ยุติธรรม ไม่โปร่งใส บิดเบือนข้อมูลและไม่รับฟังเหตุผล จำเลยมิได้เลิกจ้างโจทก์โดยไม่เป็นธรรม โจทก์ไม่มีสิทธิเรียกค่าเสียหายจากการเลิกจ้าง ไม่มีสิทธิเรียกร้องเงินสำรองเลี้ยงชีพในส่วนของจำเลย ขอให้ยกฟ้อง

3. ศาลแรงงานภาค 2 พิจารณาแล้ววินิจฉัยว่า การที่จำเลยเลิกจ้างไม่เป็นธรรม พิพากษาให้จ่ายค่าเสียหายแก่โจทก์ 1,932,000.00 บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ

4. ศาลฎีกา ให้ยกคำพิพากษาของศาลแรงงานภาค 2 เฉพาะส่วนที่กำหนดค่าเสียหายแก่โจทก์ ให้ศาลแรงงานภาค 2 พิจารณากำหนดค่าเสียหายจากการเลิกจ้างไม่เป็นธรรมให้แก่โจทก์ใหม่ตามรูปคดี

5. ศาลแรงงานภาค 2 พิพากษาใหม่ให้จำเลยชำระค่าเสียหายให้แก่โจทก์จำนวน 552,000.00 บาท พร้อมด้วยดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันฟ้อง (วันที่ 2 ธันวาคม 2546) จนกว่าจะชำระเสร็จ

โจทก์อุทธรณ์ต่อศาลฎีกา ศาลฎีกาแผนกคดีแรงงานตรวจสอบแล้ว คดีมีปัญหาตามอุทธรณ์ของโจทก์ว่า คำพิพากษาของศาลแรงงานภาค 2 ที่กำหนดค่าเสียหาย ให้แก่โจทก์ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ โดยโจทก์อุทธรณ์อ้างว่า การกำหนดค่าเสียหายมิได้คำนึงถึงมูลเหตุที่ระบุไว้มาตรา 48 และมาตรา 49 ของพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงาน พ.ศ. 2522 ทั้งไม่กล่าวถึงเหตุผลแห่งคำวินิจฉัยที่อ้างไว้ในคำพิพากษามาตรฐานกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 141 (4) ประกอบพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงาน พ.ศ. 2522 มาตรา 31 จึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย ในปัญหานี้ศาลแรงงานภาค 2 วินิจฉัย โจทก์มีอายุงาน 2 ปี 105 วัน ขณะเลิกจ้างโจทก์มีอายุ 41 ปี เมื่อคำนึงถึง (1) (2) (3) (4) (5) และ (6) เงินค่าชดเชยที่โจทก์ได้รับประกอบการพิจารณาแล้วเห็นควรกำหนดค่าเสียหายกรณีจำเลยเลิกจ้างโจทก์โดยไม่เป็นธรรมให้แก่โจทก์ (6) เป็นค่าเสียหายจากการขาดรายได้ของโจทก์จนกว่าจะหางานทำใหม่ได้เท่ากับอัตราเงินเดือนสุดท้ายที่โจทก์พึงได้รับจากจำเลยเป็นเวลา 3 เดือน และค่าเสียหายในอนาคตที่โจทก์ยังไม่สามารถหางานทำได้อีกเป็นเวลา 3 เดือน เป็นเงิน 552,000.00 บาท การทำคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลแรงงานได้มีกำหนดไว้แจ้งชัดแล้วตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงาน พ.ศ.2522 มาตรา 51 วรรคหนึ่ง โดยระบุให้ทำเป็นหนังสือและต้องกล่าวหรือแสดงข้อเท็จจริงที่พึงได้โดยสรุปและคำวินิจฉัยในประเด็นแห่งคดี พร้อมด้วยเหตุผลแห่งคำวินิจฉัย ซึ่งเมื่อพิเคราะห์ถึงคำพิพากษาของศาลแรงงานภาค 2 ที่กล่าวถึงค่าเสียหายที่โจทก์ควรจะได้รับ ก็ได้วินิจฉัยในประเด็นแห่งคดี พร้อมด้วยเหตุผลแห่งคำวินิจฉัยนั้นครบถ้วนเป็นไปตามกฎหมายที่เกี่ยวข้องแล้ว แม้ว่าจะรวบรัดไปบ้าง ก็หาเป็นเหตุให้คำพิพากษา ดังกล่าวไม่ชอบด้วยกฎหมายดังที่โจทก์อ้างมาในอุทธรณ์แต่อย่างใดไม่ อุทธรณ์ของโจทก์ฟังไม่ขึ้น

6. พิพากษายืน.

รวบรวมโดยนายไพบูลย์ ธรรมสถิตย์มัน

www.paiboonniti.com

Code : 65